

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
w Warszawie**

RWA-61-8/10/JKa

Warszawa, dn. 24 sierpnia 2010 r.

DECYZJA Nr RWA-8/2010

I. Na podstawie art. 26 ust. 1 w związku z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do treści art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko spółce Miejskie Przedsiębiorstwo Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

uznaje się, działanie Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie, polegające na stosowaniu we wzorcach umów na wywóz odpadów komunalnych postanowień o treści:

- 1. Zapłata należności za wykonanie usług będzie dokonywana przez Zleceniodawcę (...) w terminie 14 dni od daty wystawienia faktury przez Zleceniobiorcę.*
- 2. W przypadku zastrzeżeń do jakości wykonanej usługi, Zleceniodawca zobowiązany jest do zawiadomienia o tym fakcie Zleceniobiorcy, nie później, niż w terminie 3 dni od dnia, w którym usługa winna być wykonana, zaś w przypadku, gdy reklamacja dotyczy treści, bądź wysokości faktury – w terminie 3 dni od dnia jej otrzymania.*

za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, polegającą na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – i nakazuje zaniechanie jej stosowania.

II. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do treści art. 33 ust. 6 tej ustawy

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

nakłada się na Miejskie Przedsiębiorstwo Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie karę pieniężną w wysokości 110.909,00 zł (sto dziesięć tysięcy

dziewięćset dziewięć złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Warszawie (dalej również: Prezes UOKiK lub Prezes Urzędu) w toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego mającego na celu ustalenie, czy w związku z wykonywaniem przez Miejskie Przedsiębiorstwo Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (dalej: Przedsiębiorca lub Spółka) działalności polegającej na odbieraniu odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz składowaniu odpadów komunalnych nie nastąpiło naruszenie przepisów prawa uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przeprowadziła kontrolę treści wzorców umów wykorzystywanych przez Spółkę w obrocie konsumenckim. Wyniki analizy treści postanowień tych wzorców dały podstawę do sformułowania wniosku, że część z nich jest zbieżna z brzmieniem postanowień wpisanych już do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c., prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Warszawie postanowieniem z dnia 7 maja 2010 r. wszczął przeciwko Spółce postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w związku z podejrzeniem, iż stosowanie przez Miejskie Przedsiębiorstwo Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie postanowień zawartych we wzorcach umów na wywóz odpadów komunalnych o treści:

- 1. Zapłata należności za wykonanie usług będzie dokonywana przez Zleceniodawcę (...) w terminie 14 dni od daty wystawienia faktury przez Zleceniobiorcę;*
- 2. W przypadku zastrzeżeń do jakości wykonanej usługi, Zleceniodawca zobowiązany jest do zawiadomienia o tym fakcie Zleceniobiorcy, nie później, niż w terminie 3 dni od dnia, w którym usługa winna być wykonana, zaś w przypadku, gdy reklamacja dotyczy treści, bądź wysokości faktury – w terminie 3 dni od dnia jej otrzymania.*

stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, polegającą na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Jednocześnie postanowieniem z dnia 7 maja 2010 r. Prezes Urzędu zaliczył w poczet materiałów dowodowych odpis aktualny KRS Spółki, 10 szt. wzorców umowy dla klientów indywidualnych oraz umowy z klientami – rejestr zmian uzyskane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w toku postępowania wyjaśniającego wszczętego postanowieniem o sygn. RWA-403-5/09/JKa.

Zawiadamiając Spółkę o wszczęciu przedmiotowego postępowania, Prezes Urzędu wezwał ją również do ustosunkowania się do zarzutów zawartych w postanowieniu o wszczęciu postępowania oraz do przekazania wskazanych w piśmie informacji o zakresie czasowym posługiwania się w obrocie zakwestionowanymi wzorcami umowy oraz

o liczbie umów zawartych z konsumentami w oparciu o zakwestionowane wzorce. W odpowiedzi na wezwanie Spółka, w swym piśmie z dnia 28 maja 2010 r., poinformowała, że zakwestionowane postanowienia nie naruszają interesów konsumentów, nie budzą wątpliwości interpretacyjnych oraz w sposób jasny i precyzyjny określają wzajemne relacje stron umowy. Spółka podniosła, że nie otrzymywała od konsumentów uwag dotyczących zakwestionowanych postanowień, a nadto postanowienia te nie wpływają negatywnie na sytuację konsumenta. W opinii Spółki trzydniowy termin na złożenie reklamacji jest terminem optymalnym i pozwala na sprawdzenie wykonania usługi przed ponownym napełnieniem pojemników na odpady komunalne. Nadto zapewnienie dłuższego terminu na zgłoszenie reklamacji stwarzałoby ryzyko związane z zagrożeniem epidemiologicznym i pozostawałoby w sprzeczności z § 23 „Regulaminu utrzymywania czystości i porządku na terenie m.st. Warszawy”, w którym wskazano, iż odpady powinny być odbierane z częstotliwością zapewniającą nie przepełnianie pojemników lub kontenerów, jednakże nie rzadziej niż raz na dwa tygodnie z domów jednorodzinnych i raz na tydzień z budynków wielorodzinnych. W opinii Spółki oznacza to, że termin na złożenie reklamacji jest dostosowany do świadczonych usług i zapewnia stronom możliwość pełnej weryfikacji i działań, jak również zapewnia odbiór odpadów w sposób nie stwarzający zagrożeń.

Spółka poinformowała również, że wzorcami umownymi zawierającymi zakwestionowane postanowienia posługuje się od 1 stycznia 2008 r., a w oparciu o te wzorce zawarła 33601 umów.

Pismem z dnia 8 lipca 2010 r. Prezes Urzędu zawiadomił Spółkę o zakończeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie. Jednocześnie Spółce został wyznaczony termin na zapoznanie się z aktami sprawy. Spółka nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, co następuje:

Miejskie Przedsiębiorstwo Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie wpisana jest do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000146122 i prowadzi działalność gospodarczą polegającą m.in. na świadczeniu usług w zakresie wywozu nieczystości stałych, w tym odpadów komunalnych.

Przy zawieraniu z konsumentami umów na wywóz odpadów komunalnych Spółka posługuje się wzorcami umowy w rozumieniu art. 384 Kodeksu cywilnego (dalej: k.c.). Jak wynika z pisma Spółki z dnia 28 maja 2010 r. wzorce zawierające zakwestionowane w niniejszym postępowaniu postanowienia obowiązują obrocie konsumenckim od ponad 2 lat.

Po przeprowadzeniu analizy wzorców umów zawieranych z konsumentami wykorzystywanych przez Spółkę w zakresie wywozu odpadów komunalnych oraz klauzul wpisanych do rejestru klauzul niedozwolonych prowadzonego przez Prezesa UOKiK, Prezes Urzędu ustalił, że w rejestrze wpisane zostały następujące klauzule:

- „(...) *Należność za gaz ziemny, o której mowa w § 5 ust. 3 umowy Kupujący będzie regulował na podstawie faktur wystawionych przez Sprzedawcę w terminie podanym w fakturze*” uznanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 14 marca 2005 r. (sygn. akt XVII AmC 6/04) za niedozwolone, a następnie wpisanego pod numerem 495 do rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone;

– „W przypadku niewykonania, bądź nienależytego wykonania umowy przez Organizatora, Klientowi przysługuje prawo do reklamacji złożonej na piśmie w terminie 7 dni od dnia zakończenia imprezy (...)” – postanowienie wpisane pod numerem 524 do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone (wyrok SOKiK z dnia 23 maja 2005 r., sygn. akt XVII AmC 77/04);

– „Nie zgłoszenie zastrzeżeń co do prawidłowości wystawienia faktury w terminie 7 dni od daty jej doręczenia jest jednoznaczne z jej akceptacją” – postanowienie wpisane pod numerem 1212 do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone (wyrok SOKiK z dnia 22 maja 2007 r., sygn. akt XVII AmC 40/06).

Spółka do czasu zamknięcia postępowania nie informowała o dokonaniu ewentualnej zmiany zakwestionowanych postanowień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Naruszenie interesu publicznego

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa Urzędu jest prowadzona w interesie publicznym. Działania oparte na przepisach niniejszej ustawy są podejmowane wyłącznie w interesie publicznym, w celu ochrony interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych, indywidualnych uczestników rynku. Naruszenie interesu publicznego stanowi bezwzględny warunek do uznania kompetencji Prezesa Urzędu do rozstrzygnięcia określonej sprawy. Należy wskazać, że interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy oceniane działania godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku i poprzez to powodują zaburzenia w jego prawidłowym funkcjonowaniu. Do naruszenia interesu publicznego dochodzi, gdy skutki określonych działań mają charakter powszechny, dotyczą wszystkich potencjalnych podmiotów na danym rynku¹.

Należy wskazać, że w niniejszej sprawie przedmiotowa przesłanka została spełniona. W związku z powyższym możliwe było poddanie zachowania przedsiębiorcy dalszej ocenie pod kątem stosowania przez niego praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Na mocy art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Art. 24 ust. 2 ww. ustawy stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Zgodnie z kolejnymi punktami tego przepisu za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁴⁵ *Kodeksu postępowania cywilnego*, naruszenie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji.

Aby można było stwierdzić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów muszą kumulatywnie zostać spełnione następujące przesłanki:

- oceniane zachowanie musi być podejmowane przez podmiot będący przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,
- praktyka musi godzić w zbiorowe interesy konsumentów,
- praktyka musi być bezprawna.

---

¹ Konrad Kohutek w: „Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz”, Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2008 r., strona 47

Status przedsiębiorcy

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera legalną definicję przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 4 pkt 1 ww. ustawy pod pojęciem przedsiębiorcy rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, a także: (a) osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, (b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu, (c) osobę fizyczną, która posiada kontrolę, w rozumieniu pkt 4, nad co najmniej jednym przedsiębiorcą, choćby nie prowadziła działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, jeżeli podejmuje dalsze działania podlegające kontroli koncentracji, o której mowa w art. 13, (d) związek przedsiębiorców w rozumieniu pkt 2 - na potrzeby przepisów dotyczących praktyk ograniczających konkurencję oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Przedsiębiorca Miejskie Przedsiębiorstwo Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie jest spółką prawa handlowego wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzącą we własnym imieniu działalność gospodarczą. Nie ulega zatem wątpliwości, iż Spółka posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu powoływanego powyżej art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Oznacza to, że przy wykonywaniu działalności gospodarczej Spółka podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym jej działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Naruszenie zbiorowych interesów konsumentów

Do naruszenia zbiorowych interesów konsumentów jest konieczne, aby działanie przedsiębiorcy zostało skierowane nie do konkretnego adresata, lecz do pewnego nieoznaczonego kręgu podmiotów. Działanie to jest zatem w stanie wywołać niekorzystne następstwa w odniesieniu do każdego z konsumentów i zagraża ono przynajmniej potencjalnie każdemu z członków zbiorowości konsumentów².

W wyroku z dnia 10 kwietnia 2008 r. sygn. akt III SK 27/07 Sąd Najwyższy orzekł, że *„praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest (...) takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy”*.

Zbiorowy interes konsumentów oznacza interes dotyczący ogółu, a naruszenie tego interesu może mieć miejsce, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku – konsumentów. O tym, czy naruszony został interes zbiorowy, nie zawsze przesądza kryterium ilościowe, ponieważ niekiedy jeden ujawniony przypadek naruszenia praw konsumenta może być przejawem często lub nawet powszechnie stosowanej praktyki naruszającej interes zbiorowy.

---

² „Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów – Komentarz”, pod red. Cezarego Banasińskiego i Eugeniusza Piontka, Lexis Nexis Polska Sp. z o.o., Warszawa 2009r., Wydanie 1, str. 398

Do naruszenia zbiorowych interesów konsumentów konieczne jest, by działanie przedsiębiorcy zostało skierowane nie do konkretnego adresata, lecz do adresata, którego nie da się z góry oznaczyć indywidualnie. Wobec tego działanie to jest w stanie wywołać niekorzystne następstwa w odniesieniu do każdego z konsumentów (a nie jedynie wobec określonego konsumenta) i zagraża ono, przynajmniej potencjalnie, interesom każdego z członków zbiorowości konsumentów.

W niniejszej sprawie bez wątplenia mamy do czynienia z naruszeniem praw licznej grupy konsumentów – zarówno tych potencjalnych, jak również będących obecnie klientami Spółki w związku z wykonywaną przez Spółkę działalnością. Tym samym przesłanka naruszenia zbiorowych interesów konsumentów została spełniona, gdyż zarzucane Spółce zachowania były skierowane do nieoznaczonej i nieograniczonej liczby konsumentów, tych, którzy zawarli z przedsiębiorcą umowy, jak i tych, którzy potencjalnie mogli to uczynić. Tym samym Prezes Urzędu uznał, że w niniejszej sprawie została spełniona przesłanka mówiąca o naruszeniu zbiorowych interesów konsumentów.

Rozważane zachowania dotyczące zbiorowych interesów konsumentów należało ocenić także jako praktyki. Wobec tego, że jak zostanie wykazane poniżej, zachowania zakwestionowane w decyzji powodowały niekorzystne dla konsumentów uregulowanie ich sytuacji prawnej, godziły one więc w interesy konsumentów. Tak więc w niniejszej sprawie została spełniona przesłanka mówiąca o godzeniu w zbiorowe interesy konsumentów.

Bezprawność działań

Kolejną przesłanką, jaka musi zostać spełniona, aby było możliwe stwierdzenie naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jest bezprawność rozważanego zachowania.

Pojęcie bezprawności nie jest pojęciem prawnie zdefiniowanym. Należy zatem przyjąć, zgodnie z jego literalnym brzmieniem, że „działanie bezprawne” to zachowanie sprzeczne z nakazem lub zakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych oraz z zasadami współżycia społecznego. Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa³.

Należy wskazać, że bezprawność działań przedsiębiorcy, co do zasady wynika, więc z naruszenia innych przepisów prawa powszechnie obowiązujących. Należy jednakże dodatkowo wskazać, iż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów w jednym przypadku identyfikuje wprost jako bezprawne, działanie przedsiębiorcy polegające na stosowaniu postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone i wpisanych do prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Jak wynika z wyroku SOKiK z dnia 25 marca 2004 r. (sygn. akt XVII Ama 51/03), w oparciu o art. 24 ust. 2 pkt 1 można sformułować samoistną przesłankę bezprawności, jeżeli ustali się, że przedsiębiorca stosował postanowienia wzorców umów, które zostały wpisane do ww.

---

³ por. Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji Komentarz, pod red. J. Szwaji, CH Beck, Warszawa 2000, s. 117-118

rejestr. A zatem wykazanie, że przedsiębiorca wprowadził do obrotu wzorzec umowy zawierający postanowienia o treści już wpisanej do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone stanowi wystarczającą przesłankę do uznania bezprawności działania tego przedsiębiorcy.

Wobec powyższego należy wyjaśnić, że stosowanie postanowienia, które po uznaniu go przez SOKiK za niedozwolone zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, jest prawnie zakazane. Prawomocny wyrok tego Sądu ma skutek wobec osób trzecich (art. 479⁴³ k.p.c.). Przepis tego artykułu rozszerza zatem prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. *„Artykuł ten dotyczy rozszerzonej prawomocności materialnoprawnej w znaczeniu podmiotowym. Chodzi o grupę przypadków takiej prawomocności, w których wyrok z powodu szczególnego charakteru przedmiotu procesu ma powagę rzeczy osądzonej dla wszystkich i przeciwko wszystkim. Przepis bowiem wyraźnie stanowi, iż wyrok ma skutek wobec osób trzecich, od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, wywołuje więc skutek erga omnes”* (por. H. Ciepła [w:] K. Piasecki [red.], Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II, Warszawa 2001, s. 249). Przepis art. 479⁴³ k.p.c. stanowiąc, iż wyrok ma skutek wobec osób trzecich, nie ogranicza w żaden sposób kategorii tych podmiotów. Wyrok ma skutek wobec wszystkich, tzn. zarówno wobec przedsiębiorcy, który klauzulę wprowadził do swoich wzorców umów, jak i do każdego innego przedsiębiorcy, stosującego własne warunki umów. Należy zatem przyjąć, że wyrok SOKiK od chwili wpisania klauzuli do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK (zwanego dalej także: rejestrem) wywiera skutek względem wszystkich uczestników obrotu, co oznacza, że żaden z podmiotów uczestniczących w obrocie prawnym nie może posługiwać się przedmiotowym postanowieniem. Należy podkreślić, że zgodnie z treścią wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 grudnia 2005 r., sygn. VI ACa 760/05 art. 24 ust. 2 pkt 1 nakazuje uznanie stosowania postanowień wpisanych do rejestru za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w oderwaniu od tego, czy wpis do rejestru powstał w związku ze stosowaniem wzorca umowy przez ten podmiot, wobec którego Prezes Urzędu prowadzi postępowanie. Sąd w przedmiotowej sprawie słusznie wskazał, że naruszenie interesów konsumentów może następować w wyniku działań także innych podmiotów, które stosują klauzule abuzywne wpisane do rejestru, przy czym wpis do rejestru związany jest z działaniami innych kontrahentów konsumentów. Należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu, który podkreślił, że celem prowadzenia rejestru jest wyeliminowanie niedozwolonych postanowień wzorców umowy z obrotu. Prowadzenie przez Prezesa Urzędu jawnego rejestru klauzul abuzywnych musi mieć bowiem głębszy sens, wykraczający poza działalność jednego podmiotu, przeciwko któremu akurat prowadzone było postępowanie sądowe o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone.

W uchwale z dnia 13 lipca 2006 r., sygn. akt. III SZP 3/06 Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, iż *„stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów”*. Tym samym SN przesądził, iż stosowanie klauzuli tożsamej z klauzulą wpisaną do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, przez innego przedsiębiorcę, który nie był stroną lub uczestnikiem postępowania zakończonego wpisaniem danej klauzuli do rejestru, stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Ze względu na rozszerzoną skuteczność klauzul (art. 479⁴³ k.p.c.), spełniają one funkcję podobną do przepisów prawa. Tak więc, dokonując oceny treści postanowień

umownych wykorzystywanych przez przedsiębiorców we wzorcach umownych należy wykorzystywać reguły interpretacji wykształcone w nauce prawa i praktyce orzeczniczej (wykładnia językowa, systemowa, funkcjonalna i inna). Stąd też, niedozwolone będą takie postanowienia umów, które mieszczą się w „hipotezie” klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię. Nie jest zatem konieczna dokładna, literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej. Rozbieżność użytych wyrażeń, zmiana szyku zdania, czy zastosowanie synonimów nie eliminuje abuzywnego charakteru ocenianego postanowienia, jeżeli cel, w jakim wprowadzone zostało postanowienie umowne jest tożsamy (por. wyrok SOKiK z dnia 25 maja 2005 r. sygn. akt XVII Ama 46/04 *„Nie jest konieczna literalna zgodność porównywalnych klauzul. Głównym czynnikiem przesądzającym powinien być, zdaniem Sądu, zamiar, cel jakiemu ma służyć kwestionowana klauzula. Jeśli jest on zgodny z celem utworzenia klauzuli uznanej za niedozwoloną, można uznać, iż obie są tożsame”*).

Dodatkowo należy wyjaśnić, że ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów reguluje zasady i tryb przeciwdziałania praktykom naruszającym zbiorowe interesy konsumentów, jeżeli te praktyki wywołują lub mogą wywoływać skutki na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Dla stwierdzenia naruszenia art. 24 niniejszej ustawy nie jest więc wymagane, aby kwestionowane regulacje wywołały rzeczywiste skutki w konkretnych stosunkach prawnych z konsumentami. Dla stwierdzenia naruszenia tego przepisu wystarczające jest samo wprowadzenie niewłaściwej regulacji do umowy lub jedynie do wzorca, co stwarza potencjalne zagrożenie jej zastosowania przy zaistnieniu określonych okoliczności i wywołania po stronie konsumentów negatywnych konsekwencji nawet, jeśli w praktyce nigdy nie zaistniały przesłanki do jej zastosowania i konsument lub ich większa ilość faktycznie nie została dotknięta negatywnymi skutkami danej regulacji, albo też, gdy przedsiębiorcy zachowali się odmiennie, niż wynikałoby to z niewłaściwej regulacji. Za praktykę taką uważa się również niedopełnianie obowiązków informacyjnych, ocena czego przebiega niezależnie od faktu, czy konsumenci faktycznie nie posiadali rozważanych informacji np. z innych źródeł i czy w rzeczywistości wywołało to negatywne dla konsumentów skutki.

Odnosząc się do naruszeń stwierdzonych w pkt I sentencji decyzji i powyższych rozważań należy wskazać, co następuje:

I.1 W stosowanych przez Spółkę w obrocie konsumenckim wzorcach umownych znajduje się postanowienie o treści:

„Zapłata należności za wykonanie usług będzie dokonywana przez Zleceniodawcę (...) w terminie 14 dni od daty wystawienia faktury przez Zleceniobiorcę”

Zdaniem Prezesa Urzędu, treść tego postanowienia jest tożsama z treścią postanowienia: *„(...) Należność za gaz ziemny, o której mowa w § 5 ust. 3 umowy Kupujący będzie regulował na podstawie faktur wystawionych przez Sprzedawcę w terminie podanym w fakturze”* uznanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 14 marca 2005 r. (sygn. akt XVII AmC 6/04) za niedozwolone, a następnie wpisanego pod numerem 495 do rejestru prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Podstawowym zarzutem pozwu, który SOKiK uznał za słuszny w ww. wyroku była okoliczność, iż postanowienie to narusza prawa podmiotowe konsumentów ponieważ na podstawie treści umowy, faktycznie nie można ustalić terminu, w którym konsument jest zobowiązany do uiszczenia należności za

świadczone usługi, a termin ten określany jest dopiero w fakturze. SOKiK wskazał, że tylko od pozwanej Spółki zależy data wysłania faktury konsumentowi i arbitralnie decyduje ona o długości terminu, w którym konsument powinien zapłacić należność. Oznacza to, że Spółka decyduje o dacie, od której rozpoczyna swój bieg termin na uiszczenie należności przez konsumenta i w dowolny sposób je określa, co może prowadzić – nawet przy zachowaniu należytej staranności – że konsument nie będzie w stanie uiścić należności w terminie podanym na fakturze.

W przypadku przesyłek listowych, data ich otrzymania bezpośrednio związana jest z terminem wysłania oraz długością przekazania rachunków drogą pocztową, co może spowodować otrzymanie rachunku za świadczoną usługę po terminie określonym na fakturze, co w konsekwencji spowodować może realizację roszczenia Spółki o zapłatę odsetek za opóźnienie konsumenta w zapłacie należności.

Kwestionowane postanowienie uzależnia spełnienie świadczenia od okoliczności zależnych tylko od woli kontrahenta konsumenta (art. 385³ pkt 8 kc), gdyż Spółka sama decyduje o dacie wysłania, a tym samym doręczenia faktury konsumentowi a ponadto przyznają jej uprawnienia do wiążącej interpretacji umowy (art. 385³ pkt 9 kc), ponieważ to wyłącznie Spółka jest uprawniona do określenia terminu płatności na fakturze w dowolny sposób.

Kwestionowane postanowienie oraz postanowienie wpisane do rejestru pod numerem 495 powodują, że konsument nie posiada wiedzy przy zawieraniu umowy ze Spółką na podstawie wzorca umowy odnośnie terminu płatności należności za świadczoną usługę, gdyż umowa takiego terminu nie określa, a czyni to wyłącznie faktura, doręczona po jej zawarciu. Powyższe może z pewnością powodować szereg negatywnych konsekwencji dla konsumenta np. konieczność zapłaty odsetek za opóźnianie w zapłacie należności przez konsumenta w wyniku otrzymania faktury pocztą po terminie płatności, bądź też pozostawienie konsumentowi zbyt krótkiego terminu płatności z uwagi na opóźnienie doręczenia faktury. Nie ma przy tym znaczenia dotychczasowa praktyka Spółki.

Kwestionowane w niniejszym postępowaniu postanowienie oraz postanowienie wpisane do rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów pod numerem 495 są zatem tożsame.

I.2 W stosowanych przez Spółkę z konsumentami wzorcach umownych znajduje się postanowienie o treści:

„W przypadku zastrzeżeń do jakości wykonanej usługi, Zleceniodawca zobowiązany jest do zawiadomienia o tym fakcie Zleceniobiorcy, nie później, niż w terminie 3 dni od dnia, w którym usługa winna być wykonana, zaś w przypadku, gdy reklamacja dotyczy treści, bądź wysokości faktury – w terminie 3 dni od dnia jej otrzymania.”

Pod numerem 524 w rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone znajduje się postanowienie o treści: *„W przypadku niewykonania, bądź nienależytego wykonania umowy przez Organizatora, Klientowi przysługuje prawo do reklamacji złożonej na piśmie w terminie 7 dni od dnia zakończenia imprezy (...).”* (wyrok SOKiK z dnia 23 maja 2005 r., sygn. akt XVII AmC 77/04).

W ocenie Prezesa Urzędu, kwestionowane w niniejszym postępowaniu postanowienie jest zbieżne z postanowieniem wpisanym do rejestru pod numerem 524 w zakresie w jakim istotnie ogranicza odpowiedzialność względem konsumenta za nienależyte wykonanie lub

niewykonanie zobowiązania (art. 385³ pkt 2 k.c.). W ww. wyroku SOKiK uznał, że krótkie terminy reklamacji w istocie powodować mogą rezygnację konsumentów z ich składania. Postanowienie to zostało przez SOKiK uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszające interes konsumenta (art. 385¹ § 1 k.c.).

Celem ww. postanowienia umieszczonego pod numerem 524 w rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone było ograniczenie konsumentowi możliwości złożenia reklamacji, a tym samym ograniczenie względem konsumenta odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 22 maja 2007 r. (sygn. akt XVII AmC 40/06), SOKiK w pełni podzielił argumentację Prezesa UOKiK, iż postanowienie o treści: *„Nie zgłoszenie zastrzeżeń co do prawidłowości wystawienia faktury w terminie 7 dni od daty jej doręczenia jest jednoznaczne z jej akceptacją”* (wpisanej na mocy wyroku SOKiK do rejestru klauzul abuzywnych pod pozycją 1212) narusza przepis art. 385² pkt 2 oraz art. 385¹ §1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm.). Sąd stwierdził, iż takie postanowienie zawiera zbyt krótki termin zgłaszania przez konsumentów reklamacji, co może powodować rezygnacje przez konsumentów ze złożenia reklamacji w ogóle. Sąd stwierdził ponadto, iż do umowy mają zastosowanie przepisy Kodeksu cywilnego, a co za tym idzie do reklamacji z tytułu nienależytego wykonania świadczenia, znajdują zastosowanie przepisy dotyczące rękojmi za wady. Z przepisów tych wynika, iż termin reklamacji wynosi jeden miesiąc od dnia wykrycia wady, a zgodnie z art. 558 §1 Kodeksu cywilnego wyłączenie lub ograniczenie odpowiedzialności z tytułu rękojmi względem konsumenta jest dopuszczalne tylko w przypadkach określonych w przepisach szczególnych. Wskazać należy, że co do umowy o świadczenie usług wywozu nieczystości ciekłych, zawieranej z właścicielami nieruchomości, brak jest przepisów szczególnych pozwalających na ograniczenie lub wyłączenie odpowiedzialności Spółki.

Interpretacja każdego postanowienia umownego jest dokonywana w oparciu o przepisy kodeksu cywilnego, w tym m.in. art. 65 k.c., zgodnie z którym oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których zostało złożone, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W tym kontekście należy jednoznacznie stwierdzić, że celem kwestionowanego w przedmiotowym postępowaniu postanowienia jest ograniczenie konsumentowi możliwości złożenia reklamacji, a tym samym – w konsekwencji – ograniczenie względem konsumenta swojej odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Postanowienie, umieszczone we wzorcu, którym posługuje się Spółka jest tożsame postanowieniem umieszczonym pod numerem 1212 w rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone. Celem tych postanowień jest ograniczenie konsumentowi możliwości złożenia reklamacji, a tym samym ograniczenie względem konsumenta odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Są one zatem tożsame.

Prezes Urzędu, uznając że stosowanie przez Spółkę postanowienia kwestionowanego w niniejszym postępowaniu stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów nie podzielił argumentów Spółki, według której trzydniowy termin wyznaczony konsumentowi na złożenie reklamacji jest terminem optymalnym, gdyż pozwala na sprawdzenie reklamacji przed ponownym zapełnieniem pojemników. Przyjęta przez Spółkę argumentacja zakłada, iż reklamacja dotyczyć może wyłącznie samej okoliczności terminowego wywiezienia odpadów z posesji konsumenta. Wbrew twierdzeniom Spółki reklamacja dotyczyć może jednak również innych kwestii, np. pozostawienia odpadów wokół pojemników, bądź też uszkodzenia przez pracowników Spółki pojemników na odpady lub innych urządzeń będących własnością konsumenta. Niektóre nieprawidłowości dotyczące

niewłaściwego wykonania zobowiązania przez Spółkę mogą ujawnić się po upływie trzydniowego terminu wyznaczonego przez Spółkę na złożenie przez konsumenta reklamacji. Z tego samego powodu nie zostały również uwzględnione przez Prezesa Urzędu twierdzenia Spółki, według których wyznaczenie dłuższego terminu na złożenie przez konsumenta reklamacji stwarzałoby ryzyko zagrożenia epidemiologicznego. Terminy wywozu odpadów określone przez przepisy prawa miejscowego w żaden sposób nie obligują jednak Spółki do tego, aby wiązać terminy wywozu odpadów z terminem wyznaczonym konsumentowi na złożenie reklamacji. Nie stanowi to również żadnego wytłumaczenia dla ustanowienia tak krótkich terminów reklamacji, tym bardziej, że tak krótkim terminem objęto również reklamację dotyczącą treści, bądź wysokości faktury.

W tym kontekście Prezes Urzędu uznał, iż zakwestionowane postanowienie jest tożsame z ww. postanowieniami wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone.

Postanowienia wskazane w pkt I.1 i I.2 sentencji decyzji – w ocenie Prezesa Urzędu – są tożsame z niedozwolonymi klauzulami umownymi wpisanymi do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego. Sam fakt stosowania takiego postanowienia we wzorcach umownych w obrocie z udziałem konsumentów nosi znamiona bezprawności, ponieważ narusza zakaz wyrażony w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów o czym powyżej wskazywano w uzasadnieniu decyzji. Konsekwencją umieszczenia postanowienia umownego w ww. rejestrze jest bowiem to, że posłużenie się nim ma skutek wprowadzenia do umowy elementu bezwzględnie przez prawo zakazanego. Wpis do rejestru niedozwolonych postanowień umownych oznacza, że od tego momentu stosowanie takiej klauzuli jest zakazane we wszystkich wzorcach umownych.

Analiza wzorca umownego stosowanego przez Spółkę wykazuje, iż treść klauzul wymienionych w sentencji przedmiotowej decyzji zawiera się w hipotezie postanowień wpisanych do rejestru niedozwolonych klauzul umownych, co wskazuje stosowanie przez Spółkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie I sentencji decyzji.

W odniesieniu do pkt II sentencji decyzji należy wskazać, co następuje.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorcę, który dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, w rozumieniu art. 24 ustawy, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Podmiotem, na który mogą być nakładane kary pieniężne określone w art. 106 ustawy może być jedynie przedsiębiorca. Jak wskazano powyżej Spółka posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Nakładając karę pieniężną określoną w art. 106 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy Prezes UOKiK wziął pod uwagę konieczność spełnienia przesłanek podmiotowych, tj. stwierdzenia, że określone w ww. przepisie naruszenie dokonane było co najmniej nieумыślnie. W świetle obowiązujących przepisów prawa nieумыślność naruszenia przepisów ustawy nie wyklucza istnienia podstaw do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej, choć zarazem może stanowić podstawę do tego, by nie zaostrzać wymiaru kary. Stwierdzenie nawet nieумыślnego naruszenia ustawy daje zatem podstawę do nałożenia kary pieniężnej, o której

mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Jest to uzasadnione m.in. tym, że zgodnie z art. 83 Konstytucji RP, każdy ma obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej. Obowiązek znajomości i przestrzegania norm prawa ciąży tym bardziej na profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego. Podmioty profesjonalnie działające na rynku powinny eliminować w trakcie prowadzenia działalności gospodarczej działania, które są niezgodne z przepisami prawa. Jeżeli przedsiębiorcy mimo to naruszają reguły chroniące zbiorowe interesy konsumentów, uzasadnione jest zastosowanie wobec nich kar pieniężnych, już wówczas gdy mieli możliwość przewidzenia, że ich działania naruszają prawo lub gdy nie dołożyli należytej staranności, by nie naruszyć praw konsumentów.

Z powołanego wyżej art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy wynika, że kara pieniężna ma charakter fakultatywny. Zatem o tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje Prezes UOKiK, w ramach uznania administracyjnego. Zwrócić należy uwagę, iż przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie określają jakichkolwiek przesłanek, od których uzależnione byłoby podjęcie decyzji o nałożeniu kary. Ustawodawca wskazał jedynie w art. 111 cyt. ustawy te okoliczności, które Prezes Urzędu winien uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej, wymieniając w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy. Podkreślić należy, iż sankcja w postaci nałożenia kary może być na przedsiębiorcę nałożona niezależnie od tego, czy dopuścił się on naruszenia celowo, czy też nieumyślnie.

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, przede wszystkim charakter i czas trwania naruszeń, które przypisano Spółce, Prezes Urzędu uznał nałożenie kary pieniężnej za uzasadnione.

Zdaniem Prezesa Urzędu w zgromadzonym materiale dowodowym nie ma jednoznacznych dowodów wyraźnej intencji Spółki naruszenia interesów konsumentów. Zebrane wyjaśnienia i informacje mogą wskazywać na nieumyślność działania Spółki. Niezależnie od powyższego, już stwierdzenie nieumyślności zakwestionowanej praktyki daje podstawę do nałożenia na Spółkę kary pieniężnej, o której mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Pamiętać także należy, że na profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego spoczywa obowiązek dochowania należytej staranności przy ocenie zgodności ich działań z obowiązującymi przepisami prawa. Okolicznością przemawiającą za zastosowaniem wobec Spółki kary pieniężnej jest fakt, iż jako podmiot prowadzący od wielu lat działalność gospodarczą powinien mieć świadomość, że stosowanie klauzul uznanych za niedozwolone i wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych może skutkować stosowną sankcją.

Spółka winna zatem zdawać sobie sprawę z konieczności konstruowania wzorców umownych z uwzględnieniem przepisów art. 385¹ i nast. k.c., jak również z potrzeby dostosowywania wykorzystywanych przez siebie wzorców umownych do obowiązujących przepisów prawa.

Zauważyć przy tym należy, że rejestr postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone jest jawny, powszechnie dostępny, publikowany na stronie www.uokik.gov.pl. Abuzywność postanowień wpisanych do tego rejestru jest jednoznaczna, a zakaz stosowania w obrocie postanowień w nim zamieszczonych nie powinien budzić jakichkolwiek wątpliwości.

Z nadesłanego przez Spółkę zeznania o wysokości osiągniętego przychodu w roku podatkowym 2009 (CIT-8) wynika, iż przychody z tytułu prowadzenia działalności

gospodarczej Spółki wyniosły [*]. Oznacza to, że maksymalna wysokość kary nałożona na Spółkę mogła wynieść ok. [*] zł.

W punkcie I sentencji decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Spółkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co daje podstawę do nałożenia na Spółkę kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Ustalenie wysokości kary w przedmiotowej sprawie miało charakter wieloetapowy, co spowodowane było zaistnieniem w postępowaniu okoliczności mających wpływ na jej wysokość. Ustalając wymiar kary pieniężnej Prezes Urzędu w pierwszej kolejności dokonał oceny wagi stwierdzonych praktyk i na tej podstawie ustalił kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszych ustaleń wysokości kary, a następnie – w oparciu o zaistniałe w sprawie okoliczności mające wpływ na wysokość kary – dokonał gradacji ustalonej kwoty bazowej.

W powyższym kontekście wzięto pod uwagę, iż zarzucana praktyka polegała na stosowaniu dwóch niedozwolonych postanowień umownych tożsamyh w swoim celu i skutku z postanowieniami wpisanymi do rejestru prowadzonego przez Prezesa Urzędu.

Każde z nich negatywnie wpływało na sytuację konsumentów, bezpośrednio wpływając na termin zapłaty należności wobec Spółki oraz ograniczając odpowiedzialność Spółki wobec konsumentów. W ocenie Prezesa Urzędu, postanowienia te były przejawem nierównorzędnego i nierzetelnego traktowania konsumentów i bezpośrednio naruszały ich interesy na etapie wykonywania kontraktu.

Ustalając wymiar kary pieniężnej Prezes Urzędu wziął pod uwagę, że postanowienia stosowane przez Spółkę naruszały interesy ekonomiczne i prawne konsumentów. Ograniczały one odpowiedzialność Spółki za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy oraz pozwalały Spółce na dowolne ustalanie terminów zapłaty należności. Nie bez znaczenia na wysokość kary pozostała również okoliczność, iż zakwestionowane postanowienia były stosowane przez okres przekraczający dwa lata.

Dokonując ustalenia ostatecznego wymiaru kary pieniężnej nałożonej na Spółkę za stwierdzone w pkt I sentencji niniejszej decyzji praktyki, nie stwierdzono występowania okoliczności łagodzących, bądź obciążających, które mogłyby wpłynąć dodatkowo na jej wysokość.

Podsumowanie wagi stwierdzonych naruszeń pozwoliło Prezesowi Urzędu na stwierdzenie, iż łącznie waga naruszeń w przedmiotowej sprawie kształtuje się na poziomie [*]% przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2009 r.

Z powyższych względów w niniejszej sprawie za naruszenia stwierdzone w pkt I sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Spółkę karę pieniężną w wysokości **110.909,00 zł** (sto dziesięć tysięcy dziewięćset dziewięć złotych), co stanowi ok. [*] % przychodu Spółki osiągniętego w 2009 r. i ok. [*] kary maksymalnej.

Nakładając niniejszą decyzją ww. kary pieniężne za naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu wziął pod uwagę, że mają one: po pierwsze – charakter represyjny (nakładane są za naruszenie ustawowych zakazów), po drugie – prewencyjny (mają zapobiegać podobnym naruszeniom w przyszłości i zniechęcać do naruszania prawa), zaś zagrożenie nimi, czyli potencjalna możliwość nałożenia kary przez Prezesa Urzędu – nadaje jej charakter dyscyplinujący (wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2004 r., sygn. akt: III SK 31/04).

W ocenie Prezesa Urzędu nałożona kara ma w szczególności charakter prewencyjny. Niemniej, z uwagi na fakt, że pełni ona również funkcję represyjną w stosunku do uczestnika postępowania, jak i z uwagi na to, że ma ona skutkować zapobieżeniem zaistnienia podobnych sytuacji w przyszłości, orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania.

Zdaniem Prezesa Urzędu tak określona kara spełni zarówno rolę represyjną jako sankcja i dolegliwość za naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jak i prewencyjną, zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest też jej walor wychowawczy, w tym wymiar ogólny, odstrasżający dla innych przedsiębiorców prowadzących podobną działalność przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Biorąc powyższe pod uwagę kara pieniężna nałożona na Miejskie Przedsiębiorstwo Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie jest adekwatna do okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Z tych też względów orzeczono jak w pkt II sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: **NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.**

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwóch tygodni od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie.

Otrzymuje:

Pan Paweł Skibiński

pełnomocnik Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania w m.st. Warszawie Sp. z o. o.

ul. Obozowa 43

01-161 Warszawa